

съмне“ - съвсем други са образите, представите - и преди всичко - съвсем друг е поетическият език. Да не говорим за прозодията. Затова и неговите „Катунари“ нямат нищо общо с онази традиционна парадигма на цигани-чергари и не се родее със стихотворенията на У. Керим „Нощ в махалата“, „Буря“, „Брези“. И като поетика, и като стилистика, „Катунари“ на В. Чапразов е противоположно на обичайното - то е противопоставяне и дори съзнателно разрушаване не толкова на рутинните представи за ромите, колкото на традиционната поетическа образност и език. У Чапразов катунарите са също на път, в естествената си среда, но тази среда е представена съвсем различно - той не си служи с образите в техния традиционен смисъл, а използва тяхната знаковост:

Дързостта на времето
пролазва
всред каруците с безсънни пътища
и заговаря тънките безгласи кучета -

.....

Вятърът отнася всички думи,

.....

вмъква ги в огромни топли зали,

.....

И те опърпани, премръзнали
се кротват в тихия разкош.

А ден и нощ
катунът остри тези думи,
за да довърши
темата за спрелите до пътя цигани.

„Катунари“

В стиховете на Чапразов ромът е като всички съвременни хора - гражданин на модерния град - другото е реквизит. И тъй като в модерната поезия социалните процеси се успоредяват с процесите в езика - те са аналогични, словото поема функциите на лирически субект. То самото се превръща в лирически субект.

* * *

Различен е лирическият универсум на Христо Христов - той е „разпънат между вашите представи за моя ромски свят и събствената ми сянка по пътя към родната Осиковица...“ Различен